

besidder af Bøger og savner haardt meget, som vi maa formode ligger begravet i Pakkerne”.

Jeg har jo kun fremhævet alt dette for at illustrere den Arbejdsmaade, som Biblioteket er slaaet ind paa, ikke for at latterliggøre Bestræbelserne, men for at fremstille, hvorledes det er praktisk umuligt at løse en saadan Opgave, som Biblioteket har stillet sig.

Af Hensyn til den knappe Tid maa jeg indskrænke mig til ganske kort at svare paa de enkelte Punkter, som det ærede Medlem særlig berørte. Der vil vel nok blive Lejlighed til at tale videre om den Sag. Det ærede Medlem omtalte Fredrik Niensens Bogsamling. Maa jeg gøre opmærksom paa, at den blev overgivet til Biblioteket i 1908; efter at Ministeriet var blevet klar over, at der maatte ske en Forandring i Aarhus, meddelte Overbibliotekar Grundtvig, at Bogsamlingen endnu stod samlet og ikke var placeret ud. Det ærede Medlem maa jo stadig huske paa, at hvad jeg skildrede forleden, var de Forhold, der havde bevæget Ministeriet til at forsøge en Ændring. Det ærede Medlem mente nu, at naar Fredrik Niensens Bogsamling ikke forængst var ordnet, skyldtes det en langsom Ekspedition i Ministeriet. Jeg maa gøre opmærksom paa, at det i samme Skrivelse af Overbibliotekaren blev bebudet, at der vilde komme en Henvendelse fra ham til Ministeriet angaaende det kgl. Biblioteks Forhold til Fredrik Niensens Bogsamling, og at Ministeriet *straks* har sendt det kgl. Bibliotek Meddelelse derom og indledet Forhandlinger med det.

Det ærede Medlem havde ogsaa faaet Besked om Dubletter og mente, at Anskaffelsen af disse Dubletter egentlig intet betød. Jeg skal frit indrømme, at der er sket en Forveksling i Meddelelsen til mig angaaende Bispinde Rørdams Erindringer; men hvis jeg forstod det ærede Medlem rigtig, sagde han, at man kun havde anskaffet eet Eksempplar af Bispinde Rørdams Erindringer. Jeg har ikke senere undersøgt Sagen; men jeg ved, at Biblioteket i Aarhus har overladt Statens Bogsamlingskomité to Eksemplarer af denne Bog til Udsendelse, og Regelen er, at det selv beholder tre. Hvad enten det nu forholder sig paa den ene eller den anden Maade med denne Bog af Bispinde Rørdam, saa er det sikkert, at der findes en Mængde andre Bøger, af hvilke der er et ikke lidet Antal Dubletter. Men det beror paa en Misforstaaelse eller Læsefejl fra min Side, naar jeg har nævnt, at

der er indkøbt 12 Eksemplarer, det er snarere 2.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa Aviserne, og i den Anledning skal jeg bemærke, at hen imod Slutningen af Aaret 1911 skrev Overbibliotekaren følgende til Ministeriet: „Alle danske Aviser modtages, som nævnt, ifølge Lov. Kun de københavnske og et Par Aarhusaviser indbindes. Resten magasineres paa Loftet, nogenlunde ordnet alfabetisk efter Navn. Dette har fundet Sted, saa længe jeg har været Overbibliotekar, idet jeg har ment, at den Tid maatte komme, da man indsaa det urimelige i, at samtlige Landets Aviser for Statens Regning bliver indbundet og opbevaret tre Steder i Landet“. Ja, det er muligvis godt, at Overbibliotekar Grundtvig har haft denne Opfattelse. Det er maaske ogsaa tilstrækkeligt, naar de opbevares paa Arkivet, men man kan jo dog ikke sige andet, end at det er meget Aar for Aar at magasinere dem op uden i Tide at gøre opmærksom paa, at her maa vi have en Forandring. Nu kan enhver, som kommer til Aarhus, jo overbevise sig om, i hvilken sørgelig Tilstand denne Bunke Aviser ligger.

Imidlertid, disse Spørgsmaal angaar efter min Mening ikke det centrale i denne Sag. Det, det kommer an paa, er dog at naa en Ordning, hvorved Folk kan betjenes paa bedste Maade, ogsaa ved Statsbiblioteket i Aarhus. Det ærede Medlem udtalte Ønsket om, at der maatte finde et Samraad Sted, inden man lægger et nyt Spor, og i den Henseende kan jeg være helt enig med det ærede Medlem; det er ogsaa en Sag, som har været paa Tale adskillige Gange; jeg mener, at inden man gaar til en nærmere Ordning vedrørende Centraler og ogsaa vedrørende Statsbiblioteket, maa man have et Samraad, hvor ogsaa de Interesser og hvor især de Interesser, som knytter sig til Folkebogsamlinger, kan være stærkt og godt repræsenterede.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa Spørgsmaalet om de forenede Skoler, og det ærede Medlem mente af Fortrykket at kunne læse, at jeg havde udtalt noget urigtigt med Hensyn til Prioritetsforholdene. Naar jeg læser Fortrykket Spalte 500 foroven, maa jeg indrømme, at det ærede Medlem kunde have Grund til at misforstaa mig. Jeg sagde: „Det er klart, at Garantien blev givet i sin Tid med fuld Bevidsthed om, at det var de sidste Penge, der indestod i en Institution, der havde med Skolevirksomhed at gøre“. Det er vel ikke bogstavelig talt saadan, at der ikke fra Begyndelsen af stod nogle Penge efter Statsgarantien. Men Me-